

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **X**, zastoupena Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Veronské náměstí 590, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, č. j. 2 Az 73/2017 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 3. 4. 2015, č. j. OAM-6/ZA-ZA14-K08-2015, udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) na dobu 24 měsíců. Žalovaný konstatoval, že v případě návratu žalobkyně na Ukrajinu, konkrétně do místa jejího bydliště (obec N. v Dněpropetrovské oblasti), nelze vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobkyně není možné předvídat. Vycházel z toho, že v dané době docházelo v Doněcké a Luhanské oblasti k ozbrojeným střetům separatistů a vládní moci, přičemž bezpečnostní situace byla zhoršená i v dalších částech na jihu a východě Ukrajiny.

[2] Dne 20. 2. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2017, č. j. OAM-6/ZA-ZA14-K01-PD1-2015, žalovaný doplňkovou ochranu žalobkyně podle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Napadený rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního

soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítla, že již v řízení před žalovaným nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, a proto nemohlo dojít ke správnému posouzení. Důkazy, které správní orgán opatřil, nebyly úplné. Městský soud tedy nemohl správně posoudit rozhodné skutkové a právní otázky. Městský soud tak zhodnotil provedené důkazy nesprávně a bez vzájemné souvislosti s řízením manžela stěžovatelky. Rovněž nerefletoval návrh zástupce stěžovatelky učiněný v průběhu jednání dne 28. 5. 2020, že v případě odročení jednání doloží důkazy o aktuální situaci v Doněcké a Luhanské oblasti a plánované další vlně mobilizace. Tím porušil zásadu rovnosti stran. Stěžovatelka rovněž požádala o poskytnutí lhůty 14 dní k tomu, aby tyto důkazy mohla doložit v řízení o kasační stížnosti. S ohledem na uvedené navrhl, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil kasační námitky za pouhou polemiku s jeho rozhodnutím, bez jakéhokoli hmotněprávního přesahu, důkazních prostředků či označení konkrétních pochybení. Dále zopakoval důvody, pro které byla stěžovatelce udělena doplňková ochrana a které již pominuly, neboť bezpečnostní i politická situace v Dněpropetrovské oblasti se uklidnila a stabilizovala. Stěžovatelce proto v návratu do vlasti nebrání žádná překážka a nehrozí jí v případě návratu ani žádná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Od roku 2015 nebyla vyhlášena žádná mobilizace a v bojích již jsou mobilizováni pouze dobrovolníci a profesionální vojáci. Nadto obavy z účasti manžela stěžovatelky ve válce nepředstavují ve vztahu k její osobě azylově relevantní důvod. Žalovaný si pro své závěry obstaral dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací o zemi původu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech mezinárodní ochrany jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je pro Nejvyšší správní soud nezbytné, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, také vyslovit právní názor k určitému typu případů či

pokračování

právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatelky je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li městský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo městský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30, č. 933/2006 Sb. NSS.

[8] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí městského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatelka se k přijatelnosti kasační stížnosti vůbec nevyjádřila. Nejvyšší správní soud přitom v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení, neshledal. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[10] Stěžovatelka fakticky namítá toliko nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, a z toho pramenící nesprávné posouzení věci. K této námitce zdejší soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81. Podle posledního uvedeného rozsudku musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Žalovaný a následně městský soud při posouzení skutkového stavu vycházeli především z pohovoru se stěžovatelkou a dále z informací a zpráv jednotlivých organizací a institucí, konkrétně se jednalo o Informace MV VB z ledna 2016 – Ukrajina: Doněck a Luhansk, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2017, Výroční zprávu Amnesty International z února 2017, Výroční zprávu Freedom House z ledna 2017, zprávy MVZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2016 z března 2017, Zprávu organizace Equal Rights Trust ze srpna 2015, Informaci OAMP – Situace v zemi z listopadu 2016, Informace MZV ČR č. j. 103518/2016-LPTP z června 2016, Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP z července 2016, Informace MZV ČR č. j. 115045-LPTP z října 2015, atd. Uvedené podklady splňují výše jmenované

podmínky a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury.

[11] Nelze přisvědčit ani námitce, že městský soud nevyhověl návrhu zástupce stěžovatelky na odročení jednání za účelem předložení dalších důkazů. Zástupce stěžovatelky při jednání před městským soudem výslovně uvedl, že návrh na doplnění dokazování nemá. Předtím sice zmínil, že by teoreticky bylo možné doložit „nějaké videonahrávky“, ale žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování neučinil. Nemohlo tedy dojít k namítané vadě řízení. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, které mají prvotně zjišťovat skutkový stav (srov. např. rozsudek ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, usnesení ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Azs 118/2017 - 144, či ze dne 29. 5. 2019, č. j. 6 Azs 335/2018 - 35). Stěžovatelka měla dostatek času k doplnění důkazů, a to již od okamžiku seznámení se s podklady rozhodnutí žalovaného. Žádné důkazní prostředky však nepředložila, a to ani v řízení před Nejvyšším správním soudem, přestože avizovala, že tak učiní do 14 dnů od podání kasační stížnosti.

[12] V nyní posuzovaném případě nebyla stěžovatelce prodloužena doplňková ochrana, která jí byla přiznána rozhodnutím ze dne 3. 4. 2015 z důvodu aktuálně zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině. Obdobnou situací se kasační soud již opakovaně zabýval, a to i v případě žadatelů pocházejících z Dněpropetrovské oblasti. K doplňkové ochraně je možné odkázat např. na rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 463/2004 - 43, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010 - 69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, či ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1849/2009 Sb. NSS. Žalovaný i městský soud postupovali v souladu s uvedenou judikaturou a nepochybili při hodnocení zjištěného skutkového stavu. Výše uvedené shromážděné podklady potvrzují, že na Ukrajině došlo od roku 2015 ke zklidnění situace, přičemž reálné nebezpečí se týká tzv. linie dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Lze tak souhlasit se závěrem, že na rozdíl od situace, kterou žalovaný posuzoval při vydání rozhodnutí ze dne 3. 4. 2015 nyní již není dán důvod předpokládat hrozící nebezpečí vážné újmy v Dněpropetrovské oblasti, ve které má stěžovatelka byt a zázemí (srovnej i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 101/2019 - 24, ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 Azs 543/2018 - 27, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 5 Azs 45/2018 - 31, ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 Azs 310/2018 - 45, či ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 76/2020 - 39).

[13] Nejvyšší správní soud považuje rovněž za vhodné odkázat na dostatečně prejudikovanou otázku tzv. možnosti vnitřní ochrany, resp. možnosti vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS).

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť žaloba směřovala proti rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Dle § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 uvedeného zákona má v takovém případě podání kasační stížnosti odkladný účinek ze zákona (viz rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Azs 50/2008, 6 Azs 14/2010, 2 Azs 20/2012 či 9 Azs 441/2017).

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu